

မယ်မင်းဘုံ

တောင်ပစ္စား မှိုင်းမည်...

အဖွင့် (၁)
ရန်ကုန်

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မတို့ တစ်ပတ်အတွင်း အိမ်ပြောင်းပြီးတာနဲ့ သော့လာအပ် ပါမယ်”

နီက ကျေးဇူးတင်စကားဆိုပြီးသည့် နောက်မှာ ဦးသန့်ထူးက နီတို့ ကိုစာနာနားလည်စွာသော အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြကာ...

“ရပါတယ်။ လောလောဆယ်လည်း ဦးတို့ က ဒီအိမ်ကိုပြင်ဆင်ဦးမှ မဟုတ်သေးဘူးလေ။ သမီးတို့ က ပြောင်းဖို့ အိမ်ရထားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး၊ အိမ်က အဆင်သင့်ရှိတယ်ပဲ ပြောရမှာ ပေါ့။ နီတို့ တွေက နယ်ပဲပြန်နေတော့မှာ ပါ။ မေမေတို့ ဇာတိက ကျောက်ဆည်ကလေ။ ဟိုမှာ မေမေညီမတစ်ယောက်ရှိသေးတော့ သူကပဲ အိမ်ကိစ္စစီစဉ်ထားပေးပါတယ်”

“ဪ... ဒါဆို သမီးက အလုပ်ပါထွက်ရမှာ ပေါ့”

နီက အဲဒီအမေကို သက်ပြင်းမောတစ်ခုချရင်း ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်သည် ။ ဘဝမှာ ဘာမှ မတည်မြဲတာလေ။

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး။ ဒီမှာ ကျတော့ အလုပ်အဆင်ပြေတယ်ဆိုပေမဲ့ နေ့စဉ် နေ့တိုင်းအလုပ်ပဲသွား နေရတော့ အိမ်ကိုလည်း အချိန်မပေးနိုင်လို့ ပါ”

“အေးပေါ့လေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးကတော့ နုနီကို ရန်ကုန်မှာ ပဲနေ

စေချင်တာ၊ နုနီလို ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေးအတွက် အလုပ်မရှားဘူး
လေ။ ပြီးတော့ ရန်ကုန်ကျတော့ အစစအဆင်ပြေ နိုင်တဲ့ နေရာမျိုးလေ။
ဦးက စေတနာနဲ့ ပြောတာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး၊ နီနားလည်ပါတယ်။ ဦးစေတနာကိုလည်း ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်။ ဒီအိမ်လေးကို ဦးဝယ်တာကပဲ နီတို့ အတွက် တော်တော်
အဆင်ပြေသွားတာပါ။ အဓိကကတော့ ရုန်းရကန်ရတဲ့
ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ နေချင်စိတ်လည်း မရှိတော့လို့ ပါ။ အေးအေးဆေး
ဆေး ကိုယ်ပိုင် လုပ်ငန်းလေးတစ်ခုလုပ်ပြီး ကျောက်ဆည်မှာ ပဲ အခြေချ
ဖို့ နီဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

“အေးပါကွယ်၊ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိလည်း ပြောပေါ့ ဟုတ်လား။
ကဲ... သွားလိုက်ဦးမယ် အဲဒါဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦး၊ နီ သော့ကိုကိုယ်တိုင်လာ
အပ်ပါ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

ဦးသန့်ထူးကို နီက အိမ်ဝအထိလိုက်ပို့ပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာလျှင် မျ
က်နှာသိပ်မကောင်းတဲ့ မေမေနဲ့ သားကိုတွေ့ရလျှင် နီက အားတင်းပြီး
တစ်ခုဖြင့် သားကိုချီကာ ပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်စေပြီး အားပေးရသည်။ ။

“ကဲ... သားလေး ဘာစားမလဲ။ ဘာဝယ်မလဲ။ သားလုပ်ချင်တာကို
မေမေ အကုန်ဖြည့် ဆည်းပေးမယ်။ ဘာလိုချင်လဲ သားလေး”

နီရဲ့ အမေးကို သားကချက်ချင်းပြန်မဖြေသေးဘဲ နီကိုတမေ့တမြော
ငေးကြည့်ကာ မဝီကလာ ပီက လာလေသံလေးဖြင့် မေးရှာသည်။ ။

“မေမေ... သားသားတို့ က ဒီမှာ မနေရတော့ဘူးလားဟင်”

သားရဲ့ အမေးကြောင့် နီက ရင်ထဲနင့်သွားရကာ မျက်ရည်ဝဲမိသွားသည်။ သားရှေ့မှာ မို့ အားတင်းအပြုံးပြုံးလိုက်ကာ...

“သားလေးကလည်း မေမေတို့ က တခြားတစ်နေရာကို သွားနေကြမှာ လေ။ ဒီအိမ်မှာ မှ မနေတော့တာ။ အဲဒီတော့ ပိုတာကိုရောင်းလိုက်တာပေါ့သားလေးရဲ့ ။ အခု ပိုက်ဆံတွေအများကြီး ရပြီ။ သားလေးလိုချင်တာ ဝယ်လို့ ရပြီ။ ပျော်စရာကြီးပါ သားသားရယ်”

“သား ဖေဖေနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး”

သားရယ်။

နီက တင်းထားတဲ့ ကြားက မျက်ရည်တစ်စက်က ပေါက်ခဲကျလို့ သွားလေသည်။ မေမေက အာရုံလွှဲတဲ့ အနေဖြင့် သားကို နို့ပေါင်ပေါ်ကနေ ဆွဲချီလိုက်ကာ စကားလွှဲသွား၏။

“အောင်မယ်လေး... သားလေးကလည်း ဟိုနေ့ကပဲ ကျောက်ဆည်မှာ နေချင်တာဆို။ ကျောက်ဆည်မှာ သားကြိုက်တဲ့ မိုမိုရုပ်ကြီးတွေရှိတယ်လေ။ သားကို ဘွားဘွားက အများကြီး ဝယ်ပေးမှာ ။ အဲ... နေပါဦး။ သားသားက မိုမိုရုပ်ကို သေးသေးယူမှာ လား။ အကြီးကြီး ယူမှာ လား”

“အကြီးကြီးယူမှာ ”

“အဲ... ဟုတ်ပြီ။ ဘွားဘွားက မိုမိုရုပ်အကြီးကြီးကို ငါးရုပ်ဝယ်ပေးမယ်။ ဟုတ်ပြီလား။ ဪ... မေ့နေတာ။ သားသား ဘောလုံးဆော့မယ်ဆို ဟိုမှာ သွားဆော့ဘူးလား”

“သွားမယ်။ ဘွားဘွား... မေမေ... သားသား သွားဆော့လိုက်ဦးမယ်

”

“အေး... အေး”

သားအတွက် ကစားဖို့ လုပ်ပေးထားတဲ့ နေရာလေးကို သားက အပြေးသွားက သူ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ဘောလုံးကစားနေတာ ကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ မကောင်းဖြစ်လာမိသည်။ မေမေ က နို့ရဲ့ ပခုံး တွေကို ခပ်ဖွဖွပုတ်ပေးရင်းက နှစ်သိမ့်ပေးလေသည်။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ သမီးရယ်။ မြေးလေး ဟိုမှာ အနေပျော်သွားမှာ ပါ။ ကလေးဆို တော့ ခဏပဲစွဲလမ်းတာပါ။ နောက် တော့လည်း နေသားတကျရှိသွားမှာ ပေါ့။ ဟိုမှာ လည်း ရွှေထူး လေးတို့ ရှိတာပဲ။ သူနဲ့ ကစားဖော်ရှိပါတယ်”

“နီလည်း အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဟိုမှာ ပြောင်းနေလိုက် တော့ စိတ်လည်း အပြောင်းအလဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအိမ်လေးကို နီကော၊ သားလေးကော အရမ်းချစ်တာ။ မောင့်အငွေ့ အသက်တွေကျန်နေတဲ့ ဒီ အိမ်လေးကိုစွန့်ပြီး နီထွက်သွားတာကို မောင်နားလည်မှာ ပါနော်... မေ မေ”

နီက အားကိုးတကြီးဖြင့် မေမေရဲ့ လက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ကာမေးလို က်လျှင် မေမေက ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြရင်း....

“မောင်မောင် နားလည်မှာ ပါ။ သမီး ဒီအိမ်လေးကိုရောင်းလိုက်မှ ပဲ သမီးဘဝ အသက်ရှူ ချောင်မှာ လေ။ မောင်မောင်တင်နေတဲ့ အကြွေး တွေလည်း ရှင်းပြီးပြီဆိုတော့ သူလည်း သံသရာ ကြွေး မပါတော့ဘူး။ နောက်ပြီး သမီးက မြေးလေးနဲ့ အတူ ဘဝကိုအကြာကြီး ရင်ဆိုင်ရဦးမှာ လေ။ သမီးလုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်တာပါ။ မောင်မောင် သမီးတို့ သားအမိကို သူ့စိတ်ချပါတယ်”

နီက မျက်ရည်တွေဖြင့် မေမေစကားကိုနားထောင်ကာ

ခေါင်းညိတ်ပြရင်း မေမေရင်ခွင်ထဲ ကို ခေါင်းတိုးဝင်လိုက်မိသည်။ ။

ဒီအိမ်လေးမှာ နီတို့ ဘဝစခဲ့ကြသည်။ ။ ဒီအိမ်လေးကနေပဲ မောင် နီ တို့ ကိုထားခဲ့တယ်။ မောင် မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ မုဆိုးမဘဝကို ရဲ ရဲကြီးခံယူရင်း သားလေးအတွက် စိတ်ဓာတ်ခွန်အားတွေ ပေးဖို့ သား လေး လူတော်လူကောင်းဖြစ်လာဖို့ နီအများကြီးကြိုးစားဦးမယ် မောင်။

*

အဖွင့် (၂)
“ကျောက်ဆည်”

“ဒေါ်လေးရွှေ... ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ နီကတစ်ခါတည်း နှစ်,နှစ်လောက် စာချုပ်ချုပ်ထားချင် တယ်။ အချိန်တိုတိုလေးနဲ့ ဟိုအိမ်ရွှေ့ရ၊ ဒီအိမ်ရွှေ့ရ တာမျိုးကြီးလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး။”

“ပြောလို့ တော့ ရမှာ ပါအေ။ ဒီအိမ်က ပိုနေလို့ ဆောက်ထားတာ။ ဂို ဒေါင်သဘော ထား ထားတာ။ လူငှားတွေ ဘာတွေလဲမတင်ဘူးအေ။ အ ခုကျမှ အိမ်ငှားမယ်ဆိုတော့ အဆင်ပြေမှာ ပါ နီရဲ့။”

နီက အိမ်လေးကိုကြည့်ကာ သဘောလည်း ကျတာမို့ တစ်ခါတည်းပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့ သည် ။ တကယ်လို့ မကြိုက်ဘူးဆိုရင်တောင် နေရ မဲ့သဘောပဲလေ။ ဒီမြို့က ဇာတိမြို့ ဆိုသော်ငြား လည်း မရောက်တာဆို တာ နှစ်ချို့နေခဲ့ပြီ။ နီ ဆယ်တန်းအောင်လို့ ရန်ကုန်တက်လာတာ။ အ ဝေးသင်တက်ရင်း အလုပ်လုပ်ကတည်းက ဒီမှာ အခြေဖျက်ပြီး မေမေ့ ကိုပါ ခေါ်ထားခဲ့တာ။ မောင်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတော့လည်း ကိုယ့်မြို့ ကို ယ့်ရွာရယ်ဆိုပြီး တစ်ခေါက်မှ ရောက်ဖြစ်တာမဟုတ်။

မောင်ဆုံးသွားတော့မှ ပဲ နီတို့ ဒီပြန်လာနေဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးလာခဲ့တာ မို့ ကိုယ့်ကိုအစစကူညီ ပေးမဲ့ ဒေါ်လေးရွှေနှင့် အိမ်ချင်းနီးတာက ပိုအဆင်ပြေမယ်မဟုတ်လား။ အခုတော့ အိမ်လေးကို လည်း နီကိုယ်တိုင်က သဘောကျနှစ်သက်တာမို့ တစ်ခါတည်းပဲ စာချုပ်ချုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်

တာ ဖြစ်၏။

အိမ်ကလေးက တိုက်ခံအိမ်လေးဖြစ်ကာ နယ်ဆိုတော့ မြေကွက်ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းမို့ ရန်ကုန်လိုတော့ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် မဟုတ်တာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်၏။

“အဲဒါဆိုလည်း ဒီနေ့ပဲတစ်ခါတည်း အငှားစာချုပ်ချုပ်လိုက်ချင်တယ် ဒေါ်လေးရွှေရယ်။ နီက ဒီဘက်မှာ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုမှ ပြောင်းလာလို့ ရမှာ လေ။ ဟိုအိမ်ကလည်း ရောင်း ထားပြီးပြီဆိုတော့ ပိုင်ရှင်ကို တစ်ပတ်လောက်အချိန်တောင်းထားပြီး အိမ်ပြောင်းဖို့ အချိန်ယူထား ရတာ...”

ဒီနေ့ချုပ်လို့ ရရင်တော့ ပိုကောင်းမယ် ဒေါ်လေးရွှေ၊ စာချုပ်ချုပ်ပြီး ရင် ညကားနဲ့ ရန်ကုန် ပြန်လိုက်လို့ ရတယ်”

“အေးပါ... အေးပါ။ နေဦး... အဲဒါဆို ငါဖုန်းဆက်ပေးမယ်... ခဏလေး”

ဒေါ်လေးရွှေက သူ့ဖုန်းကိုထုတ်ကာ စာအုပ်ထဲမှတ်ထားတဲ့ နံပါတ်ကိုနှိပ်ကာ ဖုန်းခေါ်နေ၏။

ဪ... အခုတော့လည်း ဖုန်းဆိုတာသိပ်ပေါ့ပါလား။ ဟိုအရင် မောင်နဲ့ နီ နှစ်ယောက် ငွေတွေ အသေအကြေစုကာ ဝယ်ခဲ့မိတဲ့ (51) Sim Card လေးအကြောင်း တွေးမိသွားကာ နှုတ်ခမ်းက အလိုလိုပြီးမိသွားသည် ။

“ဟယ်လို... အေး... ဘယ်သူလဲ”

“.....”

“ဪ... အေး... မင်းမင်း။ ငါ... ကြီးရွှေ။ နင့်ကိုပြောထားတဲ့ ငါ့အိ

မိဘေးက အကွက်လေး ငှားမယ်ဆိုတာလေ။ အဲဒါ ဒီနေ့ စာချုပ်,ချုပ်ရမလားတဲ့ ။ ငှားတဲ့ သူက ရန်ကုန်ကဆို တော့ ဒီနေ့ စာချုပ်,ချုပ်ပြီးလို့ မိရင် ညကားနဲ့ ရန်ကုန်ပြန်ဆင်းချင်လို့ တဲ့ ၊ ဖြစ်လား”

“.....”

“အေး... ဟုတ်ပြီ။ ဟုတ်ပြီ။ အဲဒါဆို လာခဲ့မယ်။ အေး... ဒါပဲနော်”

ဒေါ်လေးရွှေ ပြောသံကြားတာနဲ့ ဒီနေ့အဆင်ပြေပြီဆိုတာ သဘောပေါက်ရတာမို့ နီက တော်တော်လေး ဝမ်းသာသွားသည် ။

“ဒေါ်လေးရွှေ... အဆင်ပြေလား”

“အောင်မယ်လေး.... ပြေပါ။ ညည်းကံကောင်းတာပဲ နီရေ။ အိမ်ရှင် ရှိတယ်တဲ့ ။ သွားလို့ ရတယ်”

ဒေါ်လေးရွှေစကားကြောင့် နီက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်ရင်း လက်မှ လက်ပတ်နာရီ လေးကိုကြည့်လိုက်မိလျှင် အချိန်က ဆယ့်တစ်ခွဲပဲရှိသေးတာမို့ ငွေလည်း သွားထုတ်ဖို့ အချိန်မီလေ ၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ဒေါ်လေးရွှေ။ အဲဒါဆို နီပိုက်ဆံတစ်ခါတည်းထုတ်ပြီး သွားလိုက်မယ်လေ။ ဒီမှာ ကမ္ဘောဇဘဏ်ရှိပါတယ်နော်”

“အောင်မယ်လေးအေ... ကျုပ်တို့ မြို့ကိုများ အထင်သေးရန်ကော ရှိပါ့တော်၊ ရှိပါ့”

“အထင်မသေးပါဘူး ဒေါ်လေးရွှေရယ်။ နီက အစကဒီလောက်အထိ အဆင်ပြေပြေရှိလိမ့် မယ်တောင် ထင်မထားဘူး။ အခုတော့ အကုန်အဆင်ပြေတယ်။ အဲဒါတွေကလည်း ဒေါ်လေးရွှေ ကူညီပေးလို့ ပါ။ ဒေါ်လေးရွှေကို တကယ်ကျေးဇူးတင်တယ် သိလား”

“အမယ်အေ... ဒီလူနဲ့ ဒီလူ ပြောနေဖို့ တောင်မလိုတာ။ ကျုပ်တို့ က ညည်းနဲ့ အစ်မမေ ပြန်လာနေမယ်ဆိုကတည်းက လွှတ်ကိုဝမ်းသာနေ တာ”

နို့အတွက်ကတော့ ဒါဟာအဆိုးထဲက အကောင်းဆိုပြီးအမြတ်ထုတ် လို့ ရစေတဲ့ စိတ်ချမ်းသာ မှုပဲ ဖြစ်၏။ ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ နီတို့ အ တွက် ဒီအရပ်ဒေသကို ပြန်လာကာ အခြေချဖို့ ဆိုတာဟာ ထိထိုးတဲ့ သ ဘောပဲ ဖြစ်၏။

ဒေါ်လေးရွှေကလည်း ကိုယ်နဲ့ အဒေါ်တော်တယ် ဆိုသော်ငြားလည်း အဆက်အသွယ်ပြတ် နေသည် က နှစ်ကိုမနည်းတော့ချေ။

နီတို့ အကူအညီလိုမှ ဆက်သွယ်မိလည်း ဒေါ်လေးရွှေတို့ ဘက်က အရင်လိုပဲ အရင်အတိုင်းပဲ ကို လှိုက်လှဲပျူငှာနေတုန်းပဲမို့ နီတို့ အတွက် တော့ အားရှိလေ၏။

နီတို့ အဲဒီအိမ်လေးကို နှစ်ချုပ်ဖြင့် ငှားနိုင်ဖို့ ရာအတွက် ဒေါ်လေးရွှေ နှင့် အတူ ကျောက်ဆည် ကမ္ဘောဇဘဏ်မှာ ပိုက်ဆံအရင်သွားထုတ်ပြီး တာနှင့် အိမ်ပိုင်ရှင်ဆီကို သွားကြလေ၏။

ဒေါ်လေးရွှေတို့ က အိမ်မှာ ဘေးတွဲနှစ်စီးထောင်ထားတာမို့ စားဝတ် နေရေး ချောင်ချောင် လည်လည်ဖြင့် အဆင်ပြေနေတာပဲဖြစ်သည် ။

နီကတော့ ဆိုက်ကားသဘော ဒါပေမဲ့ ဆိုက်ကားလိုစက်ဘီးမဟုတ် ဘဲ ဆိုင်ကယ်ဖြစ်လို့ ဘေးတွဲဟု ခေါ်တဲ့ အသစ်အဆန်းဘီးတပ်ယာဉ် လေးစီးကာ အဲဒီအိမ်ပိုင်ရှင်ဆီရောက်သွားလေတော့ လေသည် ။

ကျောက်ဆည်က ဟိုအရင်နှင့် မတူ ခြားနားစွာဖြင့်အစစအရာရာ ဖွံ့ဖြိုးနေကာ လူချမ်းသာ တွေလည်း ပိုလို့ တောင် ပေါလာတာပဲ ဖြစ်၏။

အဲဒီအိမ်ပိုင်ရှင်ဆိုသောသူရဲ့ အိမ်ကြီးက အင်မတန်မှ ကို ခမ်းနားကြီးကျယ် ထည်ဝါသော လုံးချင်းတိုက်ကြီးအဖြစ် ခန့်ခန့်ထည် ထည်ကိုရှိလှတာမို့ နီက အိမ်ကြီးကို အပြင်ကနေ အံ့အား တသင့် ဝေး နေမိလျှင် ဒေါ်လေးရွှေကပြောပြလေ၏။

“တို့ မြို့ရဲ့ မြို့မျက်နှာဖုံးသူဌေးတွေပေါ့အေ။ အရမ်းချမ်းသာကြတာ။ ညည်းတို့ ရန်ကုန်က အိမ်တွေလောက်ကတော့ သနားပေါ့အေ။ လာ... လာ... နနီ”

ဒေါ်လေးရွှေက နီကိုခေါ်သွားလျှင် နီက ဟိုဝေးဒီဝေးနှင့် ပဲ အိမ်ထဲ ရောက် လာလေ၏။

အိမ်အတွင်းခန်းတွေဟာလည်း အင်မတန်မှ ကို ခမ်းနားထည်ဝါတာ ပဲဖြစ်သည် ။

အိမ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက အပေါ်ထပ်ကနေဆင်းလာလျှင် နီကကြည့် လိုက်မိသည် ။ အမျိုးသမီးကြီးဟာ မေမေတို့ နှင့် ရွယ်တူလောက်ရှိမည်ဖြစ်ကာ အင်မတန်မှ ကို ချောမော၍ ထည်ဝါ ခန့် ညားသော အမျိုးသမီးကြီးပဲဖြစ်သည် ။ နီနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားတာမို့ နီက အပြုံးတစ်ခုဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်လျှင် အမျိုးသမီးက အသိအမှတ်ပြုအပြုံးနှင့် အတူ နီတို့ ဆီလျှောက်လို့ လာလေ၏။

“မရွှေတို့ ရောက်တာ စောသားပဲ။ ကျွန်မက မင်းမင်းပြောလို့ နေ့လ ယ်လောက်မှ လာမယ် ထင်ထားတာ”

“ဟုတ်တယ် အစ်မကြီးရဲ့ ။ တူမလေးက အချိန်မီတယ်ဆို ရန်ကုန်ပြ န်ဆင်းမှာ မို့လို့ လေ”

“ဪ... သမီးက ရန်ကုန်ကလား”

အမျိုးသမီးကြီးက နို့ဘက်ကိုကြည့်ကာ လှမ်းမေးတာမို့ နုနီက အပြုံးဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြ လိုက်ကာ....

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ။ ဇာတိကတော့ ဒီကပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းတက် ကတည်းက ရန်ကုန်ပဲ ပြောင်းနေကြတာလေ”

“အင်း... အင်း... ကောင်းပါတယ်။ အန်တီတို့ ကလည်း အဲဒီအိမ် လေးက အပိုဖြစ်နေတဲ့ အခါကျတော့ လူမနေရင် ပျက်စီးမှာ စိုးလို့ လေ။ အဲဒါ ဒီကမရွေ့ကိုပဲ အကုန်အပ်ထားတာ။ သမီးတို့ က အိမ်နီးနားချင်း တွေပါဖြစ်သွားတော့ ပိုအဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့.... အန်တီ။ နီတို့ ကလည်း ကျောက်ဆည်မှာ ပဲပြန်အခြေ ချပြီး နေတော့မယ် ဆိုတော့ လောလောဆယ် စီးပွားရေးလေးလည်း လှ ပ်ချင်သေးတော့ အဲဒီအိမ်လေးက နေရာလေး ကော ဈေးလေးကော အ ဆင်ပြေတယ်လေ။ ဟို... ဖြစ်နိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ နီက နှစ်,နှစ်လောက် ကို တစ်ခါတည်း စာချုပ်,ချုပ်ထားချင်ပါတယ် အန်တီ”

“အင်”

အမျိုးသမီးကြီးက နည်းနည်းတွေသွားဟန်ဖြင့် ငြိမ်သွားတာမို့ ဒေါ် လေးရွှေက ဝင်ကူပြော ပေးလေ၏။

“လူအတွက်တော့စိတ်ချပါ အစ်မကြီးရယ်။ ဒါကကျွန်မတူမလေး တစ်ဝမ်းပဲကွဲတာ။ မိသားစုလည်း များများ စားစား မဟုတ်ဘူး ။ အားလုံးမှ သုံးယောက်တည်းရယ်”

“ဪ... မိသားစုတော့နည်းပါတယ်။ သမီးနာမည်က”

“ဟုတ်သားပဲ။ အလုပ်ကိစ္စ အရင်ပြောနေတာနဲ့ နာမည်တောင်မိတ် မဆက်ရသေးဘူး။ နီနာမည်က နုနီသွေးပါ အန်တီ။ ရန်ကုန်မှာ တုန်းက

တော့ ဆေးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အရောင်းမန်နေဂျာ လုပ်ပါတယ်ရှင်”

“အေးပါကွယ်၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်။ အန်တီနာမည်က ဒေါ်မြ ငိုမိုးရည်ပါ။ အင်း... သမီးက နှစ်,နှစ်တောင်ချုပ်မယ်ဆိုတော့လည်း အေးပါလေ... ဘာမှ ကိစ္စမရှိပါဘူး ရပါတယ်”

အန်တီက စကားပြောရတာလည်း အရမ်းအဆင်ပြေတာမို့ နီကအ ဆင်ပြေချောမွေ့မှုအတွက် တကယ်ပဲဝမ်းသာရလေသည်။ ။

ဒီအိမ်သာ အဆင်မပြေဘူးဆို နီလည်း တော်တော်ဒုက္ခများမှာ သေချာသည်။ ။

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် အန်တီရယ်။ နီကို အန်တီကူညီပေး တာပါပဲ။ ရန်ကုန်က အိမ်လေးက ရောင်းပြီးသွားပြီဆိုတော့ ဒီအိမ်လေး ကိုမှ အန်တီမငှားဘူးဆို နီတို့ တော်တော် အဆင်မပြေဖြစ်မှာ ”

“ဪ... အဆင်ပြေသွားတာပေါ့။ ဒါနဲ့ မိသားစုသုံးယောက်တည်း ဆိုတာ အိမ်ထောင်နဲ့ လား သမီးက”

အန်တီမေးခွန်းကြောင့် နီမျက်နှာက ညှိုးသွားရလေသည်။ ။ နီ ဘာမှ ပြန်မဖြေရသေးခင်မှာ ပဲ ဒေါ်လေးရွှေက ပြန်ဖြေပေးလေသည်။ ။

“နုနီအမျိုးသားကောင်လေးက ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်လကပဲ နှလုံးရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားတာလေ”

“ဪ... စိတ်မကောင်းလိုက်တာ သမီးရယ်။ အန်တီမေးတာ စိတ်မ ရှိပါနဲ့ နော်”

“ဟုတ်... ရပါတယ် အန်တီ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အခုတော့ နုနီ အမေနဲ့ သားလေးရယ် သုံးယောက်ပဲရှိပါတယ်”

“ဪ... သားလေးလည်း ရှိတာလား။ ကလေးက ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲ

”

“သားသားက ဒီနှစ်မှ သူငယ်တန်းတက်မှာ ပါ အန်တီ။
ငါးနှစ်ပြည့်ပါပြီ”

“အေးပေါ့ကွယ်။ ဘာမှ တော့အားမငယ်ပါနဲ့ သမီးရယ်။ ဒီလိုပဲပေါ့။
လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ ရှိရင်လည်း ပြောပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ။ အဲဒါဆို နီတို့ စာချုပ်လေးချုပ်လိုက်ရ
အောင်လား။ နီ ရန်ကုန်ပြန်ဆင်းရဦးမှာ မို့လို့ ပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ။ အလုပ်စကားလေး ဆက်လိုက်ကြတာပေါ့

”

အဲဒီလိုဖြင့် နနီကအိမ်ငှားစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးကာ အိမ်ကလေး
ငှားလိုက်ပါတော့သည် ။ အခုအချိန်မှာ ဘာမဆိုကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ
အပြည့်အားကိုးထားရတာမို့ ဝမ်းနည်းအားငယ်တဲ့ စိတ်ကိုတော့ ရင်ထဲ
ကနေ လုံးဝကို မောင်းထုတ်ထားရလေသည် ။

ရန်ကုန်မြို့ကနေ အခြေဖျက်လာကာ ဒီမှာ ပဲ ဘဝကိုဆက်သွားမဲ့ နီ
အတွက် နေစရာအိမ်လေး အဆင်ပြေမှုက နှစ်,နှစ်ကတော့ သေချာပြီမို့
အိမ်ပိုင်လေးတစ်လုံး ရရှိရန်အတွက် ခွန်အားရှိသမျှ ရုန်းရကန်ရကာ အ
လုပ်ကလေးတစ်ခုခုတော့ လုပ်ရဖို့ စီစဉ်ရဦးမည်ဖြစ်သည် ။

*